

Buget legat cu șiretul bocancului

Colonel
Francisco STOICA

Armata noastră respiră acum în marea familie NATO, în sistemul de valori al acestei organizații. Intrăm în contact cu el în teatrele de operații, și nu numai. Ni se cere să fim la înălțimea aliaților, trebuie să fim pregătiți și nu ne putem permite să nu putem onora misiunile pe care le vom primi.

Militarul nostru, aflat peste hotare, vede ce colegi din alte țări are, îi studiază cu atenție, intuiește ce logistică puternică au aceștia în spate. La rândul lor, străinii nu au cum să nu îi observe și ei pe români. De la șiretul bocancului până la cauciucurile mașinilor de teren. Dar, din politețe, nu spun nimic dacă nu observă o bogată implicare financiară în susținerea militarilor români. Știu probabil că ne străduim încă să atingem anumite standarde în ceea ce privește dotarea.

De ce nu sunt încă suficienți bani? O persoană cu rang înalt de la Ministerul Economiei și Finanțelor spunea, în urmă cu puțin timp, că armata dă un procent prea mare din bugetul pe care îl primește pe salarii. Eu nu știu dacă se poate pune problema în acest mod. Din simplul motiv că, dacă suma pe care am primi-o ar fi mai mare, procentul dedicat retribuției ar fi mai mic. Se susține însă că România, în stadiul actual, nu poate da mai mult.

Aceeași persoană spunea că armata nu a reușit să cheltuiască toți banii pe care i-a primit în 2007. Și că va primi în plus în 2008, numai dacă va demonstra că va putea să-i folosească în totalitate. Pare logic până aici, nu însă și dacă luăm în calcul greoaiele proceduri ale achizițiilor, care, fără voia noastră, ne-au forțat să dăm înapoi bani la buget. Oare pentru a câta oară? Ar fi chiar interesant să facem un total, să vedem cam câți bani am returnat în ultimii ani...

Ei bine, și Ministerul Economiei și Finanțelor cunoaște aceste lucruri. Știe că un an bugetar înseamnă prea puțin în condițiile actuale. Culmea este că s-au făcut demersuri pentru ca banii să fie dați pe trei ani, dar, din câte am înțeles, Parlamentul nu a aprobat. Atunci mă întreb dacă se dorește o armată performantă, care să poată sta cu fruntea sus în orice împrejurare.

Mă mai întreb, având în vedere că Uniunea Europeană prevede pentru România un sprijin de miliarde de euro, începând cu 2008, de ce NATO nu a avut o politică mai puternică pe această linie, lăsând partea financiară pe spatele PIB-ului fiecărei țări, chiar dacă aceasta din urmă nu are forța necesară... Astfel se confirmă că este mai ușor să transformi o problemă simplă în una complicată și mai greu să faci dintr-o problemă complicată una simplă. Cu alte cuvinte, ar trebui ca pentru armată să fie foarte simplă rezolvarea oricărei misiuni pe care o primește, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să se pună în mișcare o grămadă de lucruri la nivel național.

Dincolo de toate acestea, sunt interesante cuvintele rostite, în martie 2005, de Jose Manuel Barosso, președintele Comisiei Europene: *Am trei copii: economia, agenda socială și mediul. Dacă se îmbolnăvește unul, mă ocup de el. Asta nu înseamnă că nu îi iubesc și pe ceilalți doi...*

INTER ARMA SILENT MUSAE

ALTRUISMUL EGOISTULUI

General de brigadă (r) dr.
Gheorghe VĂDUVA

În liniștea totdeauna eclectică, binevoitoare și binefăcătoare a gândului, reușim, câteodată (e drept, destul de rar), să ieșim puțin, puțin de tot, cât un ac de gămălie, din egoismul nostru cel de toate zilele și, de cele mai multe ori, mărunț, cocoșat, cu evoluții variabile, neobservat și silențioase, dar acceptat ca un fel de nevinovat modus vivendi umil și folositor și să înțelegem câte ceva și din lumea de dincolo de noi, adică din acel univers al nostru, dar care nu este și nu poate fi chiar al nostru – niciodată un univers un poate fi al cuiva – să înțelegem adică simplul fapt că există, că se află dincolo de noi, în noi și în jurul nostru, peste tot și nicăieri, dar că nu este al nostru, că nu se supune adică legilor voinței unuia sau altuia dintre noi. Unii dintre noi nu știu asta, ci susțin cu tărie și superconvingere cât de importanți sunt ei sub soare, cât de mult le datorează soarele lor și câte lucruri importante pentru omenire au realizat sau pot realiza ei într-o viață. Iar dacă ar mai avea încă una, ar realiza și mai multe, ar urni carul mare din loc, l-ar întoarce cu oiștea în sus, ar căra cu el pe pământ toate stelele cerului și le-ar pune cam pe unde le-ar fi locul, pentru ca totul să strălucească și să poarte

numele sau renumele său. Oricum, este limpede că asemenea oameni, de care este mare nevoie și pe pământ și în cer, pot transforma cu ușurință sau, mă rog, cu un uriaș și dezinteresat efort, cerul în pământ și pământul în cer, că pot aduce fericirea pe care nici n-o bănuim.

Desigur, oamenii aceștia – demiurgi sau manageri-urgi – scuzați-mi inovația!, nu cresc chiar pe toate drumurile, nici pe toate miriștile și foarte puțini dintre ei și mai ales dintre noi au sau pot avea ilustra vocație de a-i vedea și a-i înțelege. Așadar, ei rămân o categorie de binefăcători transcendențiali, de dincolo de puterile și de percepțiile noastre, care trăiesc mereu fie drama neînțeleșilor, fie pe cea a marginalizaților sau a oamenilor cărora nu le-a venit încă timpul la recunoaștere, la putere, la influență, la glorie sau la... mizerie. Unii dintre aceștia fac parte din categoria altruștilor frustrați, alții se consideră victime ale cine știe cărui egoism, alții au ce au cu sistemul. Unii chiar cred că sunt ceea ce vor sau par ei să fie. Alții doar se prefac. Astăzi, se pare că este mult mai ușor să mergi înainte dacă nu ești tu însuși, ci un altul, chiar dacă ești un simplu altul al tău și nu al altcuiva. Travestiul și impostura sunt la modă.

Vremea omului autentic mai urcă încă Himalaya de gheață a mult prea încălzitei noastre planete.

Poate că va reuși, poate că nu. Oricum, acolo, sus, pe cupola lumii, foarte aproape de soare, n-o așteaptă căldura lumii, ci ghețurile și înghețările lumii.

Oamenii mărunți vor să fie totdeauna mari, în timp ce oamenii mari nu vor să fie niciodată mărunți. Nici măcar pentru a testa acel experiment chemat "pentru a vedea dacă..." Altruismul egoismului nu înseamnă nici topirea ghețurilor lumii, nici înghețarea ecuatorului, ci doar iluzia că orice este posibil pe lumea aceasta dacă noi, oamenii, vrem. Egoismul este un produs al voinței. Altruismul este un produs al credinței. Uneori, din păcate, le amestecăm fără să le cunoaștem și fără să le înțelegem. Și chiar dacă una fără alta nu se poate, una nu o substituie niciodată pe cealaltă, iar oamenii nu pot face totdeauna și peste tot chiar ce vor și cum vor ei. Chiar dacă nimic din ceea ce este omenesc nu ne este străin, nu toate ne aparțin. Când nu înțelegem asta, transformăm cu nonșalanță egoismul în altruism, măcar pentru a obține, evident, în folosul nostru, o limpede lacrimă... altruistă.

În anii renașterii revoluționare a afacerilor noastre militare, o povață cu substanță de gang și miros de stricăciune fiartă și-a cucerit o perversă celebritate. În digestia greoaie a atâtor filozofii, strategii și proiecte închinat solemn transformării, în care tot facem și desfacem de parcă de fiecare dată ar fi începutul lumii, iar noi făuritorii ei, printre crampele atâtor chinuri academice s-a impus, spuneam, expresia povățuitoare **"Ciocu' mic și joc de glezne..."** S-a impus într-o legitate lipsită de origini, dar și de orizont funcțional, productiv, în hamul unei dialectici vulgare, obscure și maligne. S-a impus întronată în sechelele postoperatorii ale unei revoluții care nu prea a izbutit să ne atingă metehnele, frustrările și neputința. Unitatea "conceptuală" a acestei decăderi licențioase este cheia unei reușite aproape certe. Să-i scanăm, cu luare aminte, virtuțile și distrucția: cuvinte puține, atâtea câte să ne amintească, din când în când, că pot articula silabele desprinderii primare; camuflarea bine străduită a intențiilor care, printr-un abil *joc de glezne* sunt distribuite pe sub mână în sferele deciziilor preliminare; speculara dibace a lipsei de cunoștințe și informații sectoriale, dar și a naivității prost ascunse a celor care emit cu dezvoltură pretenția că se pricep la toate; adoptarea, fără nici urmă de clipire, a oricăror judecăți ale șefilor, evidențiate prin intense trăiri monosilabice; fușăreala tiptiluită a unor opțiuni nocive traseelor strategice; trafizarea, ca într-o organizație pierdută la jocul de cărți, a influențelor de asalt, tratate clandestin ca eveniment istoric;

Gleznarii

strecurarea browniană dintr-un birou într-altul, de la un etaj la altul, de la un corp la altul, totul pentru ca, în cele din urmă, să obțină efectul dorit. Aceștia sunt **gleznarii**, nocivități ale interminabilei tranziții, nu prea numeroși în economia resurselor care dau identitate și sens transformării, meseriași ai ingineriilor de culise, unde dau structuri pe care o păstoresc forma poftei lor din urmă. **Gleznarii** nu au fluența și coerența discursurilor lapidare, nu doar pentru că nu sunt în stare, dar le place peste măsură atmosfera confuză, amestecul nesigur dintre alb și negru. Ei oferă o "artă" a subordonării, întreținută de tehnici centrate pe slăbiciunile noastre de tot felul, conduită pe care șefii puternici o resping. **Gleznarii** sunt buni la toate, au un foarte dezvoltat miros al perspectivei, își cultivă laborios și atent utilitatea, sar în întâmpinarea nevoilor chiar nedefinite ale șefilor de care au sau or să aibă nevoie și, dacă este cazul, le creează chiar ei nevoile pe care le rezolvă. Spirite tacite, absolenți cu de-a sila ai cursurilor avansate de logobedie profesională, **gleznarii** posedă o calitate pe care mulți dintre noi o invidiază sincer - ubicuitatea. Sunt peste tot, nu deranjează, atât doar, crapă spășii înaltul ușii, zic două-trei cuvinte de sănătate și viață lungă și, în cea mai curată nevinovăție a lumii, lasă stânjeniți pe birou o agendă cu memoria resetată

Colonel Costinel PETRACHE
cpetrache@mapn.ro

sau un calendar cu două fețe, sau un creion cu trei-patru capete, sau un pix care știe să meargă, sau alte și alte nimicuri care, în societățile sensibile, provoacă disconforturi majore. Nu supără niciodată pe nimeni că, cine știe?, poate într-o zi... Și uite-asa te trezești că nu-ți mai aparții, că structura căreia îi gestionezi cu neînțeleasă trudă rostul și istoria a fost decapitată sau, dacă nu, a fost transferată în curtea unui *gleznar* mai acătării, spre a-și salva el gradul, funcția și privilegiile. Dacă lor le este bine, nu are niciun fel de importanță răul pricinuit unei structuri sau alta, greu sau, poate, imposibil de îndreptat vreodată. Vinovăția lor? Sicer, nu cred că este prea mare, pentru toți, oricum am fi, este loc sub soare. Mai degrabă, vinovăția aparține sistemului care, în goana asta nebună a unui secol care nu prea știe să ierte, tolerează transfigurarea nervoasă a verticalității în crâmpie de ajungeri care se înecă la mal.